

FENT MEMÒRIA

Canvi de pis

Josep M. Ministral Masià

Amb això de les vacances, i sobretot a finals o inicis de mes, hi ha molta gent que practica un esport difícilíssim que s'anomena canvi de pis. Els que alguna vegada ho hagin fet, ja saben de què va.

Per començar suposem que sis persones conviuen en una casa i de cop i volta han de traslladarse a trenta quilòmetres de distància.

Es tracta de muntar les dotzenes d'estrís personals que tenen els sis futurs viatgers, i en els mateixos llocs actuals, però en un habitatge diferent. Per tant, el problema té tres etapes:

1ª. **Desmuntar l'habitatge actual.** És una feina que s'ha de fer amb calma i sense enfadar-se. Caldrà redactar un inventari de tot el que s'ha de traslladar. Cadascú pot escriure una llista del que es vol endur i posar-la a l'aprovació del cap de casa: roba interior, roba de vestir i d'anar al camp o a la platja, algun abrillat per si fa fred, per si plou. Estrís de treball per entretenir-se o repassar els deures de l'escola, per fer el jersei per a l'hivern, o la punta de coixí per a la neta que es casa. Un cop aprovat el pressupost de bagatge, cal comprovar el seu pes i volum d'acord amb la capacitat del vehicle que farà el trasllat. El més pràctic és pesar-ho per separata, sumar el de tota la família, i si sobrepuja la resistència del cotxe, reduir-ho proporcionalment.

Ah, però això és el més difícil. Ningú no vol deixar res seu.

—La màquina d'escriure la necessito - fa el pare. Tothom d'acord.

—I el canari? - Es defensa la mare - No tindreu cor de deixar-lo.

—La nina i el cotxet? A què jugare jo? - Protesta la petita.

L'àvia s'ofereix al sacrifici:

—Doncs ja deixaré el coixí de fer puntes, els pots d'herbes i la cassola grossa de fer larròs. Perquè no digueu de mi.

Finalment, tot empaquetat i distribuït en maletes, sacs i capses, com uns nous expedicionaris de l'Annapurna, van farcint el pacífic vehicle que els portarà lluny de casa. Comença doncs, la segona fase:

2ª. **Trajecte fins al lloc de destinació.** Quan es tracta de l'anada, sol ser força agradable. Cares rialleres, condescendència a l'hora de suportar l'estretor dels seients, calor i pols del camí, i alguna «havanera» que posa en ambient la propera fase de les vacances que s'apropen.

Si no hi ha contratemps (fallades del motor, rebentons i cues a la carretera, semàfors, guàrdies de trànsit, clots i màquines que fan obres, etc.) s'arriba finalment al lloc amb petits retards que sempre es perdonen. La qüestió és arribar-hi.

3ª. **Muntar el nou habitatge.** Aquesta darrera fase encara que sembli la més difícil, no ho és tant, ja que per portar-la a cap tenen un mes de temps. Anar desfent les maletes, posar-ho tot al seu lloc, regar les plantes marcides, i netejar la pols que s'hi ha posat després del temps, sempre malgasten uns quants dies. Si n'hi afegim uns altres per ordenar-ho, uns més per localitzar on s'ha ficat el respall de les dents i la camisa de mudar, quasi sempre se sol arribar a temps de tenir-ho tot a punt i al seu lloc abans de tornar a fer les maletes per al retorn.

I en aquests moments, comença altra vegada l'operació inversa. Amb les seves tres etapes, naturalment.

Tots els carrers de Girona

El carrer d'en Josep Pascual i Prats

El carrer d'en Josep Pascual i Prats pertany al sector del Carme-Vista Alegre i serveix per enllaçar el carrer Carme amb el d'en Josep Morató i Grau; a mig camí s'encreua amb el carrer de les Heroïnes de Santa Bàrbara.

Comença a prendre vida a la primeria d'aquest segle, i en conseqüència, en el ple de l'Ajuntament del 29 de març del 1902 es decideix a batejar-lo amb el nom de «Travessia del Carme», al·ludint al seu encreuament amb el carrer principal, i fins l'any 1931 conservarà aquest nom. En un altre ple del 26 de maig del 1931, es pren l'acord de treure el nom de travessia del Carme per considerarlo reiteratiu, i es bateja amb el nom del metge gironí Josep Pascual i Prats, que feia molt poc que havia passat a millor vida.

Els actuals edificis del carrer denoten la seva construcció a cavall entre anys vint i trenta d'aquest segle —concretament, dalt de la construcció en què actualment hi ha un taller mecànic campeja la data del 1927— i en la seva majoria han sofert poques transformacions. Usualment es caracteritzen per ser estatges familiars d'un o dos pisos d'alçària, i amb un equipament comercial que es circumscriu a l'esmentat taller mecànic, una botiga de queviures, una de dedicada a material de llum i so, i un conegut bar que a més és la seu de la penya del Girona F.C. i que ens recorda que fins a la clausura de l'estadi de Vista Alegre aquest carrer era el més sovintejat per als qui volien anar els diumenges a futbol.

Josep Grahit i Grau esmenta que en aquest carrer s'hi fundà l'any 1918 una petita capella i s'hi feien classes nocturnes per a obrers, així com l'ensenyament del catecisme, amb el nom de «Patronat de la Joventut», si bé també s'hi podia accedir des del carrer veí d'en Morató i Grau. Aquest local fou clausurat i saquejat amb motiu de les violèn-

cies hagudes amb l'esclat de la guerra l'any 1936, i més tard fou agençat; l'any 1943 se'n celebrà el seu vint-i-cinquè aniversari. Actualment, al carrer d'en Josep Morató i Grau encara existeix un local on se celebren diverses activitats i que duu el nom de «Patronat de la Joventut Sant Pere Claver». Pertany a les congregacions marianes.

Pavimentat l'any 1960 i enlluminat el 1965, el carrer d'en Josep Pascual és en bon estat de conservació, i manté encara els traços originaris de la seva fesomia originària de la primeria d'aquest segle.

METGE I HOME DE CULTURA

Josep Pascual i Prats (Girona, 1864-1931) és una veritable personalitat que destacà en l'exercici i difusió de la medicina i en una activa i destacada actuació en el món de la cultura. Pel que fa a la seva activitat professional, cal destacar que fou metge de l'Hospital de Girona (1885), ex-oficial de la sanitat militar, que obtingué la Creu Roja del mèrit militar de primera classe, la medalla d'Alfons XII, la Creu de Sant Ferran i que l'any 1896 fundà el Col·legi de Metges de la província de Girona, del qual fou president i ànima. De la seva vocació per la medicina en són prova palesa els seus estudis «Notas para una bibliografía médica de la provincia de Gerona», «Relaciones del médico con la administración de justicia», «El hospital, sus inconvenientes y ventajas. Enfermedades que en él se desarrollan» i «Necesidad de reformar la prueba pericial médica en los procedimientos judiciales», així com els seus innombrables viatges als congressos de medicina que aleshores se celebraven arreu del país i d'Europa.

Tanmateix, Pascual ocupà al-

tres càrrecs de rellevància cultural: fou bibliotecari de la important Biblioteca del Casino —de la qual deixà publicat un catàleg en tres volums—, membre de la comissió prov. de Monuments, conservador del Museu d'Antiguitats instal·lat als claustres del monestir de Sant Pere de Galligants i director del butlletí del Col·legi de Metges. A més de les seves col·laboracions en aquest Butlletí, a la Revista de Girona i al certament de l'Associació Literària, deixà escrits un seguit de treballs referits al món de la demografia —generalment en col·laboració amb Joaquim Botet i Sisó—, a la qualitat de les aigües de la font de la Pólvora i dels mirallers de Sant Daniel, i publicà un interessant manuscrit relatiu a la història del Col·legi de Girona fundat a Montpeller per Joan Bruguera.

Solter, i havent esmerçat tota la vida en la recollida i compra de llibres i opuscles referits a temàtica mèdica, el Dr. Pascual morí l'any 1931 després d'haver atresorat un fons bibliogràfic de primera magnitud i que llegà a l'Ajuntament de la ciutat. Actualment aquest fons és custodiat i perfectament catalogat a l'Arxiu Històric Municipal, i comprèn llibres de temàtica gironina, centenars d'opuscles en diversos idiomes i d'una certa especialització mèdica, un seguit de llibres dels segles XV al XVIII, una sèrie de làmines i gois, i els papers personals (correspondència, incidències, oposicions, nomenaments, viatges, etc.) d'aquest gironí il·lustre.

Amb tot aquest material, creiem que hom pot fer una veritable aproximació a la personalitat del Dr. Josep Pascual —fent així justícia a un gironí sovint oblidat— i alhora resseguir de molt a prop el batec de Girona del primer terç d'aquest segle.

Ramon Alberch i Fugueras

NECROLÒGIQUES

ANTONIO MARCÈ
EXPÒSIT

A l'edat de 55 anys va morir ahir a Sarrià de Ter, Antonio Marcè Expòsit, resident a la carretera de França, 232, de Sarrià de Ter.

Estava casat amb Montserrat Abulí Soler, i tenir dues filles: Dolors i Pilar.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 11 del matí, a l'església de Sarrià de Ter.

Que descansi en pau.

CLIMENT VIÑAS VIÑAS

A l'edat de 61 anys va morir ahir a Ripoll, Climent Viñas Viñas, natural de la Pobla de Lillet (Barcelona) i resident al carrer Raval de Barcelona, 3, de Ripoll.

Estava casat amb Teresa Muntada, i tenir dos fills: Jordi i Benet.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 11 del matí, al mones-

tir de Ripoll.
Que descansi en pau.

SERAFÍ CASELLAS
MARET

A l'edat de 73 anys va morir abans-d'ahir a Girona, Serafi Casellas Maret, natural de Sant Aniol de Finestres i resident al carrer Vall, 3, de Bonmatí-Sant Julià del Llor.

Estava casat amb Carme Freixas Planas i tenia un fill: Josep M.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 10 del matí, a l'església de Sant Julià del Llor.

Que descansi en pau.

NARCÍS BARRERA COLLS

A l'edat de 76 anys va morir ahir a Girona, Narcís Barrera Colls, natural de Cervià de Ter i resident a la plaça Generalitat, 2, de Cervià de Ter.

Estava casat amb Agnès Martí

Juné, i tenia un fill: Joaquim.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 11 del matí, a l'església de Cervià de Ter.

Que descansi en pau.

JOAQUIMA MIR
CAPDEVILA

A l'edat de 80 anys va morir abans-d'ahir, a Calella de la Cos-

ta, Joaquina Mir Capdevila.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 11 del matí, a l'església de Calella.

Que descansi en pau.

Antonio Marcè Expòsit

Vice-president del Centre Parroquial de Sarrià de Dalt

A.C.S.

La Junta rectora d'aquest centre parroquial s'uneix al dolor de la família per la pèrdua d'en Tonet. Us demana una pregària per la seva ànima i us convida a la missa exequial, que tindrà lloc avui divendres a les 11, a l'església parroquial de la Misericòrdia de Sarrià de Ter.

«Jo sóc la resurrecció i la vida, aquell que creu en mi encara que mori viurà»